

Olasz Valéria

A vers

Mily sokáig várt rám,
bolyongott szívem körül,
hullócsillagok közt árván,
mire végül felfényesült.

Perseidák éjszakáján
beteljesült az ősi karma,
szívembe engedtem az árvát,
szavaimmal betakarva.

Dédelgető anyja lettem,
csitítgatom lázadását,
hogya felnőtt, elengedem,
féltné nézem szárnyalását.

Áprilisi Európa

Bolond idő, bolond idő,
áprilisi Európa!
Kedvezőtlen a széljárás,
viharos a béke-zóna.

Leplet terít le az éj
lelkünk Golgota-hegyén,
fénybe lopakodik a remény.

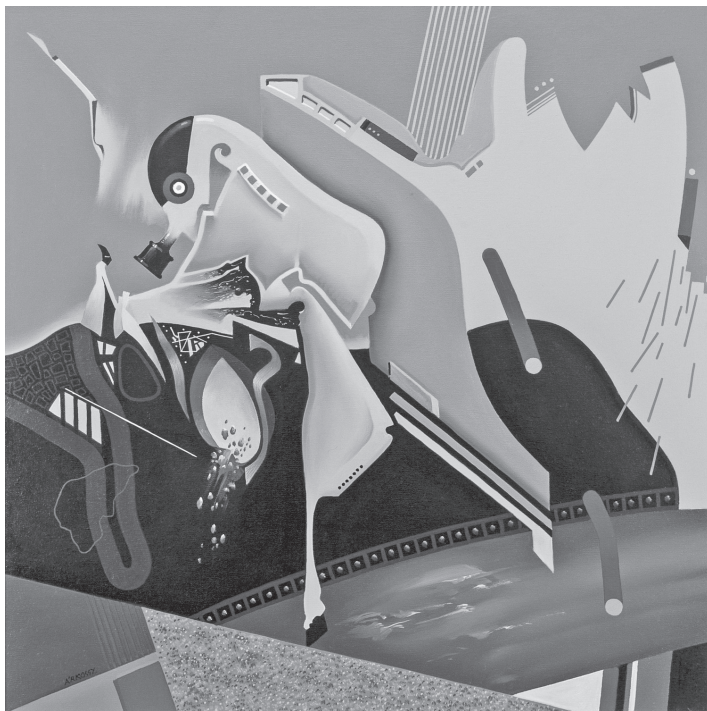
Sziklát görget százezer honfitárs,
Krisztussal keresi a tiszta forrást.
Ó, szülőföld, adj még inni
mindnek, aki tud még hinni!

A mi húsvéti keresztünket,
áprilisi Európa,
oly nehéz ma vinni,
kiálltunk már ezer évet,
kiáltanak mai Júdást,
hamis eszmék feszítenek!
Ó, Krisztusom, ez a kereszt
ne legyen még a mi fejfánk,
ha feltámadsz, adj ránk áldást!

Hazai réten

Ezért a zöldért vagyok
képes még szeretni,
ezekért a lombokért,
hol ellenszélben is
kipattan a rügy,
hol szemöldökét
felhúzza az ég,
és nem hódol be tölgy
a pusztulásnak,
árnyat ad fáradt időnek,
és konokul hallgat,
ha faggatva nekidőlnek,
mert büszke magyar
ez a táj is!

Sóhajtó gyökere,
ha fáj is,
újra és újra kihajt,
csend az orvosa,
kérges sebeire
gyógyírt hoz a tavasz!
Ezért a zöldért vagyok
képes még szeretni!
Lám, nem fásult
el a lélek!
Képes vagyok még
hittel leheveredni
szemben az éggel,
itt, a lombos árnyak alatt,
hazai réten!

Magvető

(olaj, vászon, 2009)

Vitéz Ferenc

Rigónyi árnyék

(In honorem Arany János)

Arany nyomában gyalog megyek bizon',
a talpam elkopott csikorgó grádicson.
Azt hittem, fel kell jutni a toronyba,
hogy messze lássak,
s nem vettem hasznát hímes és goromba
izgágaságnak.

Az étellel megjártam mára én is:
a könyvespolcomon sok árva tézis.
Hitettek tűzzel, félelemmel, lenge
holddal és a nappal,
pedig beérném sajtó reggelente
már egy kis vigasszal.

***

Arany zöldellő fészkébe vágynék –
lennék bár csak ott egy rigónyi árnyék.
Útra kelnék a gyűrűző széllel,
s lehullanék az *őszi-kék* levéllel...

aranyos rigmusok

(...)

aranyozott reggelek
moccannak meg aranycsókkal
aranyimák csöngenek
megszelídít aranyóshaj

aranyeső aranyhaj
arany metszés arany szabály
nem keres már az angyal
mindig tudja merre talál

aranybárány aranyút
aranyfüstös aranyfonat
közelít az alagút
megriad a lassú vonat

aranylemez aranylánc
aranycsillag aranycsapat
nem múlhat el ez a tánc
szívem zárja aranylakat

aranyalma aranyhíd
aranyálom aranyszellő
e sok arany sem vakít
éppen elég éppen kellő

aranyfolyó aranyméz
aranytündér arany sárkány
nem élhetek szanaszét
kell a mese aranyármány

arany sziget aranykor
aranyfény és aranylélek
nem vakít el aranypor
aranytükörbe ha nézek

aranykalász aranyhegy
aranyember aranyat ér
aki mindig arra megy
ahol arany szívét remél

aranyműves aranyősz
aranyhímző aranykezek
az idő majd megelőz
porból lettem porrá leszek

aranyásó aranytűz
aranyágon aranyvarázs
isten ujja kibetűz
s rám terül az arany palást
(...)

Gősi Vali

Túl az üveghegyen

(visszatér(Ő)-rímelő 1.)

emlékszem ültem a játszótéren
elrévedeztem a boldog léten
akkora voltál csak mint egy alma
akkorcska élet a Nagy Egészen

üldögéltem a hűs fák tövében
homokoztál s én ámulva néztem
ahogy éppen a sárga vödör
felemelted nyögve nagy-vitézen

hatalmas volt s te olyan parányi
lehetetlenség volt rád találni
úgy elrejtőztél a vödör alján
(akkor is szerettél bújócskázni)

és férfi lettél – világot látott
(itt árválkodik a kék lapátod)
az üveghegyen is túlra mentél
talán meglelted időtlen álmod

Mint egy varázslat

(Anyámhoz – visszatérő rímelő 2.)

Nefelejcskék álomban láttalak
a régi kertben, almafák alatt.
Arcodon égszínű angyal-mosoly,
a felhőkből éteri dal fakadt.

Néztelek tágra nyílt gyermekszemmel,
vártam, hogy indulsz, felém igyekszel,
elhozod újra a nyár melegét,
s a halódó fényt életre kelted.

Gyönyörű voltál, mint egy varázslat;
a belém szorult maroknyi bánat
egyszerre csak könnyedén felszakadt,
s eltűnt veled, míg néztem a fákat.

Miért, mama?

Fecske-fiakat búcsúztatni
lombhulló őszön mindig temetni
valakit sírva összeborulva
nem kísérsz mama...
apám is sírban
sorsunkat őrzi
imakönyv lapja tűnt illatát rejti
zsoltáros hangja szép hagyatéka
felhangzik néha még
csendesesen
sötét álmatlan éjeken

Fejfáját öelve szólongatni
– ne fájjon úgy hogy elszakadt
tőle is életfonalam –
nem jössz velem
kínsikolyban az életem adtad
árvadat hűtlen' mégis elhagytad
nyikorgó magányos kapunál
nem várod jöttömet soha már
miért anyám

Átlényegülve hófehérbe
kovászt sem lehelsz új kenyérbe
szivárvány-égbolt andalít
a hiányra könnyű szél simít
ölelés-emlékű gyógyírt
hajad színére éjsötétben
fekete fátylat szó a csend

Hangod zenéje szökik az éjben
félszegen átoson
sejtelmes álmomon
miért hagytuk hogy így legyen
miért mama?

Fellinger Károly

Fullánk

Akárhogy is alakul,
az állandóság
nem bírja idegekkel,
körbe, körbe járja Istent,
aki nem képes kilépni
a bűvöletből.

Hát itt tartunk,
a kezünkben egy üres
sótartóval,
idomított kilométerköveink
terelgetve.

Giccs

Hiányzol,
ahogy a napnak
a szem,
s miért ne lehetne
az pont az én
szemem,
amikor nem
veszlek észre.

Leltár

Az ablakomból rálátok legalább
négy másik ablakra, ilyen az élet,
pontosabban nyomorult élete a
felvidéki magyar költőnek, aki
az apja sírjával szemben, egy másik
síron, ami háttal az apja földi
nyughelyének, rátalál két parányi
porcelán elefántra, a fekete
ormánya felfelé áll, így aztán
akárcsak a bimbózó holtak, ő is
fontolóra veheti, valójában
ötven százalékos rá az esélye,
melyiket érintse meg önzetlenül.

Lélegzet

Apám, amikor még nem hallucinált,
ha elmentem anyámmal
bevásárolni, egyedül maradhatott
a házban, ilyenkor tudott örülni úgy
igazából mindennek, újra felfedezte
a padlás zegzugait, lement a pincébe,
a lopóval borhoz jutott az üvegballonból,
szeretett egyedül maradni, hisz
lehetett szórakozott is, senki sem tette
neki szóvá, most, amikor naponta
kilátogatunk anyámmal a sírjához,
nem megy ki a fejemből a gondolat,
hogy tudott volna örülni ennek,
újra egészségesnek és szabadnak
érezhetné magát, olyannak,
akiben megbízhat az ember,
akit magára lehet hagyni.

Kint és bent

(Bobory Zoltánnak)

Lefekvés előtt bezárom a bejárati
ajtót, majd elé tolok egy karosszékét,
elfelejtettem már, miért is,
de köze lehet a biztonsághoz,
az esetleges bűnbeeséshez,
vagy az eredendő bűnhöz,
mint a papucsnak a lábhoz,
amit meg az ajtó előtt hagyok
a szobában, ahol apámmal alszom,
hogy észrevegyem, ha közben
ki akarna osonni, hisz nem lehet
magára hagyni a bajával,
attól rettegve, még belelép
papucsomba, s beleül a karosszékbe.

Emlék

Az elmúlás törzsébe vésem a neved,
amilyen ügyetlen vagyok,
bevágom a mutatóujjam,
kibuggyan a vér,
bizonyítékul, hogy a jövő
mindent magának követel,
közben észreveszem, hogy a
fába belenőtt
a szilikon zsinór,
valaki, attól tartva, hogy kidönti a szél,
levert a facsemete
mellé egy megbízható, rozsdamentes
acélcsővet, s hozzákötötte
a cseresznyefához.

Csáky Anna

Őszi lángok

Tüzet gyújtottunk a kertben:
hullanak a halott virágok,
zörgő levelek, s szél ha lebben,
évig emeli a lángot.
Holnapra tán esik majd,
csapkod a szél erősen,
bánatom oly szelíd, halk,
mint levél-sóhaj arany-őszben.
Verdesett színt belé a sárga
a sokféle zöld helyébe,
nincs szükség már cicomára:
füstként lebeg fel az égbe,
elég a tűzben szomorúan
a nyári pompa minden éke,
s e szeles-esős háborúban
eloszlik a nyár ma – vége.

Úgy mentél el...

Úgy mentél el, oly halkán, csendesen,
mint bársony-puha szellő búcsúzik a nyártól,
sebzett krizantém álmán könny terem,
s a sápadó bokrokon őszi-bús bogár szól.

Úgy mentél el, mint végtelen talány
hulló falevélbe zárva, sejtelem-lágyan
vonuló egek hűs boltozatán
a homály inge mögött haldokló sugárban.

Úgy mentél el, hogy vérzik, ami volt,
a legkarcsúbb torony, a lélekbe szótt bánat
elejti súlyos harangját, sikolt,
s könnyeink hideg köveket mosnak utánad.

A lélekmadár

Ma megint egy sirály röppen,
sikolt föl a szürke ködben,
ma megint kevesebben vagyunk,
titok, homály, köd holnapunk.
A sors kiszámol: nagy játékmester,
kezébe kerülsz majd te is egyszer,
pecsétet üt a holt nevére,
s egy romba dőlt test a bére.
A lélekmadár viszont fent rikoltoz,
semmi köze a tegnapi holthoz,
reszketeg lángú örökméccsel
világít, testtelen köhéccsel,
szárnya a kéklő eget írja,
s a végtelen úr a papírja,
számára az idő kiürülő pompa,
mintha immár nem az övé volna.
A lélekmadár szárnyal, ég- és földközi,
tolószék, mankó többé nem köti,
a könny, a kín, a sok balga gond
alatta morajlik, zúg, jajong,
ő mögötte hagyja bánat-gond szülőit,
szemében a tenger tükröződik,
útja a Végtelen honába vezet,
s tenyerén hordja az Emlékezet.

Fazekas József

Ernyőt feszít

Már kezdi a sárga
bús énekét
zörög sündörög
a pille remény
gólyafióka bambul
a szélben
s titkokkal teli
a sűrű reggel

titkokkal teli
minden napom is
fejteném
míg forog szüntelen
e mágikus színerék
szívemre új zajok ülnek
s a nyár forrósága
minden színével
vigaszul
a sárga ének
halk bánatára

új erő tölt el
ernyőt feszít fölém
a maradék
pille szárnyú remény.

Vakít az alkonyat

Vakít az alkonyat
az éjjel énekel
robognak nappalok
távol a félelem

körben gond-zajok
ébredő virágágy
halkan mormolom
hál' Isten van tovább.

A fekete maszk

(olaj, vászon, 2016)

Több marad

Inkább adj
úgy több marad
nem is tudod
csak szabad vagy
nem kötöz rabbá
vamos szándék
behullja magát
a szakadék
s növekszik benned
a lélek
a töröttek
újra épek

legyen csak
egy filléred
add jó szívvel
az öröklétbe
fölrja Isten
erős lettél
legyőzhetetlen
adni tudsz
bilincsed sincsen
látsz mint a
kigyógyult vak
messzebbre
mint a vágyak
adj és ne nézd
kinek
ha filléred sincs
ott a szeretet.

Esti szivárvány

Esti szivárvány
fénylik az égen
örömbe vonja
a múló napot
hiába szürkül a
magas sötétre
ez a fény örökre
bennem ragyog

ritka fénycsoda
szerencse fia
akit most átölet
ez alkonyi fény
mire ő újra itt
szórni színeit
ki tudja mikor
titok rejtély.

Szekeres Mária

A csönd mélysége

Egy pontban állok végtelen idők óta.
A kezdetek pontjában, mely homályba vész.
A végtelen Idő mossza lábam – gomolygó
örökkévalóság ez a percnyi csönd...

Szent Ferenc vidám volt?

Vidám volt Szent Ferenc?
A szegénység szabadsága, vidám is?
Közelíték hozzád, egyszerűséget
birtokló, mélységben járó.
Bankok és számlák között
bukdácsoló napomban,
kimerülve, leülve szobrod nézem,
és beszélek hozzád. Kérem
vidám szabadságod itt, e század
röhejes vesszőfutásain, mely
egyre gyorsabb ütemben
danse macabre-ra vált át.
Mert még nem tragikus a helyzet,
megoldhatóak anyagi kínjaim,
kissé élvezem is e játszmát,
sokunk sakkozgó játékait,
míg eme mozaik játszma befalja
szabadságunk üde foltjait.
Fellélegzek, és elengedek mindent:
gondolatban szabadságod hajójára szálllok,
menekülve a fojtó, nyomasztó levegőben,
s ugyanitt, de már lélekben másutt, lerázom
korom bilincseit. Hozzád szegődöm csendben.
Indulhatunk, egy világos úton. Hajnalodik...

Aknay Tibor

Kényszerzubbonnykeringő

Nem szállhatsz ki,
ez az utolsó.
Már zene sincs,
csak a lendület,
az imitált ölelés.
Hervadó hiányvirágok,
pár leejtett kesztyű
és
ottfelejtett szavak
a válladon.

Hogy ölelhetném át a csöndet

Hogy ölelhetném át a csöndet,
hogyan ne vacogjon a félelemtől?
Az alkony árnyaitól
hová bújhatnék?
Ki védi meg az igazakat
a lélekgyilkos
fölösleges szavaktól?
A szelídeké az ország –
de addig mi lesz, Uram?

Szilánkos éjszaka

Szilánkos éjszaka.
Bolyhos, semmi vágások
futnak a fénytől.
Körülvesz a
börtönrács idő,
sirályok csőrében
könnyű zsákmány a reggel.

Útszéli kereszt

Országút.
Bedőlt kerítés mögül
barackfa szoknyája villan,
színével örül.
Mellette kőkrisztus
lábánál görnyed Mária.
Halott reményt ringat,
könnye csillagok harmata.

Négysoros

Gerinc-tört idő,
tükörmagány.
A lélek behorpad,
szavaink szétgurulnak.

Ráolvasó

Fenyőfámnak ága hajlik
toboz szemű ága hajlik
tű ujjbegyű ága hajlik
gyanta fogú ága hajlik
mintha volna ága karja
mintha ága betakarna.
Fenyőfámnak ága hajlik
rigóbölcső ága hajlik
felhőfésű ága hajlik
esőgyöngyös ága hajlik.
Fenyőfám a tűhajában
napot visel ágbogában
s mezítelen csillag éjjel
beszélget az éji széllel.

Balassi

Születésre úrnak, istenes latornak, halálodban pórnak,
énekeltek hűnek, ország-faló bűnnek, bajvívónak, jónak,
voltál díszes sólyom, szél-taposta lábnyom, vers szeretők ágya,
az jó hírért s névért, az szép tisztességért, magad hagytad hátra.

Játékos...

A ház, a kert, az út a lomb,
a kő, a víz, a fa, a domb,
a föld, a hang, a csend, az ég,
az éj, a nap, a gond, a rét,
az egy, a sok, a lesz, a volt,
az áll, a megy, az él, a holt,
a láng, a tűz, a hús, a jég,
az új, az ó, a múlt, a rég,
a vad, az ős, a fél, a mersz,
a száj, a szem, a szó a vers.

Vesszőfutás

Reménytelenség.
Mindenki üt.
Nyalogatom fájdalmimat.

Apokrif

Madonna a buszmegállóban.
Fiát nem fogják megfeszíteni.
József sem ács.

Lilom

(olaj, vászon, 2016)

Bognár Anna

Hamlet nagymonológja... másképp

Lenni, vagy nem lenni...

ez lerágott csont már,

(koponyára mutat)

koponya a kézben, az agyam egy lomtár,
magasröptű gondolatok, nyűg-nyilak cikáznak,
lelkemben makacs pro-kontrák vitáznak.

Érzem a halál közelítő szelét,

annak, amit mondok, bár értenék a felét,

elragad az örvény, beleremeg lábam,

vagy szelet azért érzek, mert huzatos a házam?

Biztos, ami biztos, megmérem a lázam!

Haljak most én meg, vagy kard ki, vesszen más?

Vagy mindenen segít az antidepresszáns?!

Vegyük számba gyorsan, ami vacak itt lenni:

dán királyfiként nem túl sokra vittem,

atyám a sírban, bár lelke háborog,

úgy látom aggasztja őt még pár dolog,

szellemként kísért, ki hallott még ilyet?

Az ideg ettől néha az ágyból is kivet.

Anyám olyan furcsa, le sem telt a gyászidő...

ha bármit kérdezek, mesterien hárít ő,

Claudius sunyi...miért kell velünk így bánnia?

Félek tőle olykor, vagy ez üldözési mánia?

Ophelia csinos lány, az orra picit fitos tán,

lehet, hogy én is tetszem neki?

De miért jár a kolostorba hetente ki?!

Néha kicsit sápadt, szomorúan merengő,

máskor kacajától hangos a palotakerengő...

Meghalni, elszunnyadni, lehet, hogy nem nagy ügy,

lehet, hogy víg lesz végső órám, ha üt,

lehet, hogy nem rossz hely a nem ismert tartomány,

tucatjával érkezik a sok lélekrakomány,

lehet, hogy meghalni nem csapás... adomány?

Egy dolog aggaszt csak, túl sok itt a „lehet”,

hogyan mondjam törömnek, nosza, uccu, mehet?

Csak feltételes mód, és bizonytalanság,

lelohadt bennem a vidor kalandvágó.

Kínozz tehát sors, bátran neved ki,

csalárd csapda-hálót reám ne vedd ki.

De csitt, valaki jó, ismerős a lépte.

Ophelia, szép hölgy, élek, s halok érte.

Nolite timere!

A rettegés, mint parányi törpék,
felemészt, hajlott hátú, görbék,
ülnek a lépcsőn, vak manók,
félelmeimből föl-föl vakkanók.
Szajkózzák, ismétlik; külön szólamok,
túlkiabálom: „Hallgass, én jó vagyok!”
Folytatják egyre: „Pusztulj és égj el,
tántorgó árnyaktól sűrű az éjjel,
mi itt leszünk végig és nem hagyunk el,
nincs, ami megvéd, nincs az a bunker!
Ezer veszély, átok, babona,
érezd hogy szorít a rácsos kaloda,
lelkedet tépni zsongó lakoma,
üres a lényed, kongó palota.
Miénk vagy egészen, furcsa báb,
agyadban táncol sok kurta láb.
Mi üljük a tort ép elméd fölött,
akaratod már szerte-szét törött.
Az utolsó szó jogán kívánsz-e szólni?”
„Sic transit gloria mundi.”

Csontos János

Lélekkufár

Pókerarc vagyok és kimért:
ki ad többet a lelkemért?

Senki többet? Az alkuszok
szenvedélye fel-felbuzog.

Portékámat, e tompa asztrált
kínálom: becsszó, alig használt,

itt-ott tán furdalt, lyuknemű,
mégis úgyszólván újszerű.

Vannak énnálam jobb kofák,
sóderbányászok, jópofák,

mind megmutatja, míg dumál,
mi mindent tud egy üdvkufár.

Fausztusz immár nem leszek
és az árból sem engedek:

eladó-kedvem fénnel oszló,
éhen veszhet tőlem Mefisztó.

Sejtelem

A Kétszáz Évesnek

Életem ötvenötödik évében
tud engem az Isten ingázó révében
áldom bölcsességét tücskösen kérszen
hálával mi jóban volt s lehet még részem

Lamentációk

Ha a szénád végre rendbe jön,
túloldalón toronymód ledől.
Ábrándozzál csak déli verőn:
hadak sorjáznak észak felől,
ropognak srapnel-parancsszavak.
Erre nincsen barátságos égtáj.
Azt mímelik: rád haragszanak,
ám a vektoruknak nincsen rég már
iránya, csak bökdöső hegye.
Lomha a szív, untató a szcéna.
Pang az élet, fülledt és henye,
s minden oldalról úgy szúr a széna.

*

Vezér híján meddő a vezércsel,
szaggatott a posztó-terepasztal.
Egy lefolyóba csorogni kétszer:
a kanális-kozmoszban marasztal,
honnan nincs kiút, sem leskelés.
Kánon lesz a bűz esztétikája.
Ez a munkátlanság, s nem kevés:
ki nem céloz, az is eltalálja,
pláne, hogy a lőlap légyszaros.
Úgy halsz el, mint bendőben a dallam.
Koraszülött légy vagy túlkoros:
garantált a röpke lélektartam.

*

A művészet: anomália.
Mint mikor a test mozdulni lázad;
bár repesne, meg kell állnia,
s félelemszag tölti be a házat.
Normálist sem érdekel a norma,
a szabály csak áthágásra jó,
bizsergésre mit sem ér a plomba,
lakod zátonyra vetett hajó,
ott napoznál szivárvány-atollon.
Szomszéd sziklán szilikon-szírén
sajnálkozik a szánalmas trollon
s eltempóz az álmok farvizén.

Gacsályi József

CARPE DIEM

Arra megyünk, hol a völgy ki-kibukkan, mert az akácok hagyják látni a távoli, domb koszorúzza mezőket. Nézd csak, a fényes július izzik a földeken, itt még érik a búza, a rozs, de az árpát már learatták, s messzire szerte gurultak a szalmatekercecsek a tarlón. Nagy szemeikkel fölfele néznek a Napra a napraforgók, s ezt az aranytengert a sötétszínű szőlők átölelik hűvös szeretettel. Fönn a magasban villanypóznán golyacsalád tesz-vesz, komoly útra készül a fészken. Héja a fán ül, lesve a prédát.

Látod, e táj mostan szép, benne a múlt is a mában, benne a holnap, s mind, ami van, volt és a jövő is: élet a búzában, meg a rozsban, s bennük a tarló. Hordja e nyár a tavaszt, ám még viselős a jövővel.

Átsuhanóban egy őzbak megkoronázta e percet:
– CARPE DIEM! Ragyogása üzent, és már eliramlott.

A kastély titka

(olaj, vászon, 2017)